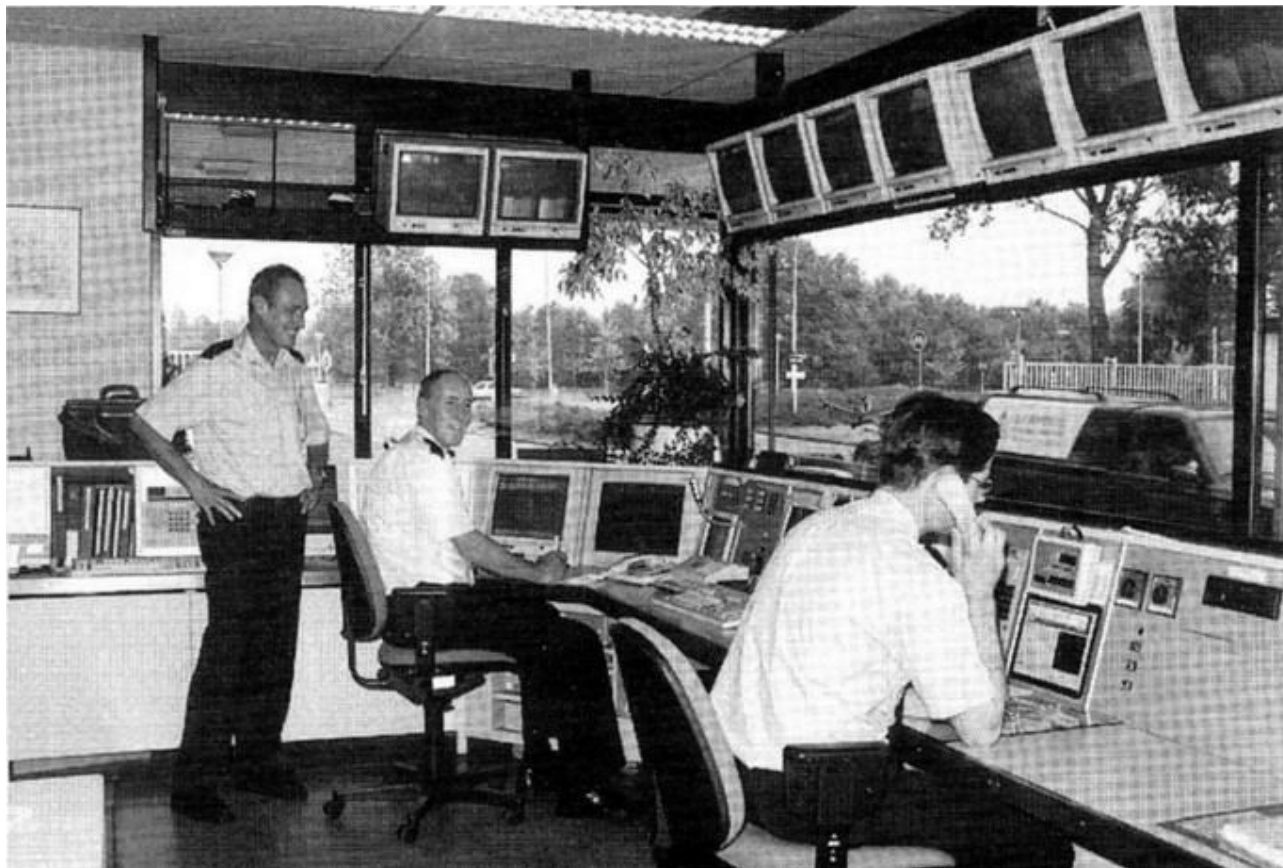

40-jarig jubileum Kees van Heeswijk **Dropjes voor de jubilaris!**

Karen Mauve (NLJ 11-09-1998)

Kees van Heeswijk viert woensdag 30 september a.s. zijn veertigjarig jubileum. Ruim 26 jaar daarvan maakt hij deel uit van de afdeling Bewaking.

Kees van Heeswijk (midden) in de controlekamer van WAZ; links zijn baas, Jan van den Boom

Veertig jaar geleden stapte Kees, amper 17 jaar oud en recht van de mulo, bij de Philips-personeelsdienst binnen. *'Het was druk in de Willemstraat'*, vertelt hij: *'het waren goeie tijden voor Philips en het was niet moeilijk om aan een goeie baan te komen'*. Hij werd bij de microfoonmontage bij ELA (Elektronische Audio) in Strijp tewerkgesteld. Maar Kees wilde meer en hij volgde daarom in de avonduren diverse cursussen. Dit maakte het na zeven jaar mogelijk om over te stappen naar een administratieve baan bij het productiebureau van de projectengroep, eveneens bij ELA. *'Dat was een leuke tijd,'* herinnert hij zich. *'Ik was betrokken bij de rapportagetrein t.b.v. TV-opnamen. Ik moest ervoor zorgen dat al het materiaal dat de ontwerpers nodig hadden, er ook was. Uit die tijd heb ik nog heel goede vrienden over.'*

In 1972 verhuisde de ELA naar Breda. Kees ging mee en pendelde negen maanden lang met de bus op en neer tussen Eindhoven en Breda. *'En dat was niks. Ik was net getrouwd, had net ons huis ingericht.'* En zo is het gekomen dat Kees, in september van dat jaar, bij de Bewaking van het Nat.Lab. kwam. *'Dat betekende allereerst dat je de namen van de ruim 2000 mensen die hier toen werkten, allemaal moest kennen. Mijn toenmalige baas, Wernaart, testte dat soms. Dan wees hij iemand aan en vroeg 'Hoe heet ie?' Een ding was me al snel duidelijk: je moest nóóit zeggen dat ie Jansen heette. Zelfs al heette de man zo, het was nooit goed; we hadden toen 36 variaties op Jansen. Wat je moest doen, was een willekeurige andere naam met grote zekerheid noemen. Dat ging altijd goed; hij kende ook niet alle namen uit zijn hoofd!'*

Vergeleken bij alle elektronische bewakingsmogelijkheden van nu, ging het er toen maar simpel toe. Er was een telefoon en een portofoon, en er waren honden. Kees heeft echter, toen en nu, altijd met veel plezier op het lab gewerkt. *'Vooral de contacten met de mensen vind ik belangrijk. Wat ik ook plezierig vind, is dat de mensen zo vriendelijk zijn. Wanneer ze 's morgens of 's avonds de poort in- of uitfietsen, groet ik uiteraard. Maar moet je nagaan, van de 700 fietsers beantwoorden zo'n 670 mijn groet dat is echt leuk!'*

Als een rode draad loopt de sport door zijn carrière: Kees is een echte sportfreak: voetballen (vroeger in het Stirling-team), trainen van de voetbaljeugd, toerfietsen, schaatsen, zwemmen en hardlopen (driemaal de Halve Marathon). Hij denkt met plezier terug aan de tijd dat je na het voetballen bij Simon Wijn op de Boerderij kon napraten: *'Hartstikke gezellig, we bleven soms wel tot tien uur of later zitten!'*

Er mag in die veertig jaar veel veranderd zijn, één ding is absoluut hetzelfde gebleven: Kees is dezelfde zoetekauw als toen; hij draait er nog steeds zijn hand niet voor om om twee appelflappen achter elkaar op te eten en dan nog kijkt hij verlangend rond of er misschien eentje over is! Met glunderende oogjes vertelt hij: *'De vrouw van een collega heeft me eens een grote taart, helemaal opgebouwd uit Bossche bollen, cadeau gedaan. Twee dagen had ik nodig, en toen was ie schoon op!'* Kees zul je ook zelden treffen zonder een 'handje' dropjes op zak. *'Voor ik de deur uitga, grabbel ik altijd even in de snoeptrommel. Het geeft wel eens problemen wanneer ik ben vergeten te controleren of er nog iets in mijn broekzakken zit en de broek gestoomd moet worden, want dan zitten die dichtgeplakt!'*

Kees, namens heel veel mensen die dagelijks de poort passeren: van harte gefeliciteerd, en we hopen dat er op 30 september heel veel taart en drop mag zijn!